Ε. ΓΟΡΜΠΥΝΟΒΑ—ΠΟΣΑΝΤΟΒΑ

Ι ΦΙΛΙ-ΜΑΣ

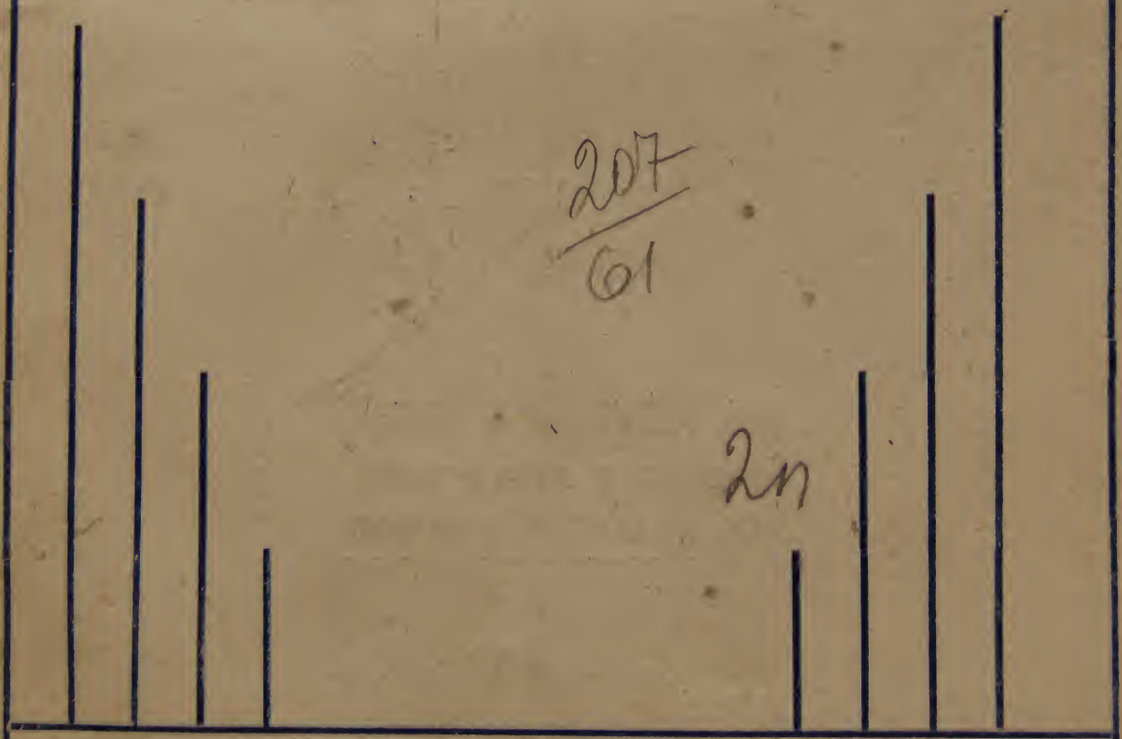

207/61

2η

ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΜΙΟΝΟΤΙΤΩΝ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ
1934

Е. ГОРБУНОВА—ПОСАДОВА

НАШИ ДРУЗЬЯ

Иллюстрации Ф. Н. ШЕВЧЕНКО

ОТВ. РЕДАКТОР. И. САРБЕЙ
ПЕРЕВОД Г. ЛЕВЕНТИДИС
ТЕХ. РЕДАКТОР. Н. ПЕТРОС

УКРГОСНАЦМЕНИЗДАТ
1934 — 1934

Д11
3612

Ε. ΓΟΡΜΠΥΝΟΒΑ—ΠΟΣΑΝΤΟΒΑ

Ι ΦΙΛΙ-ΜΑΣ

Ι ΖΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΥ Θ. Ν. ΣΣΕΒΤΖΕΝΚΟ

Г.П.Б. в Лнгр.
У. 1035 г.
Акт № 21

ΥΚΡΑΝΙΚΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΙΟΝΟΤΙΤΟΝ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ
— 1934 —

Επιτράπικε για εκτίποσι στις 28-IX-1934
Αριθμός βιβλίο 52. — Τιράζς 1000.
Γορλίτ № 1730 — Παραννελίας № 4207

ΙΠΕΦΘΙΝΟΣ ΣΙΝΤΑΧΤΙΣ: Γ. ΣΑΡΜΠΕΙ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΣ (Απτα ρύσικα) Γ. ΛΕΒΕΝΤΙΔΙΣ
ΔΙΟΡΘΟΤΙΣ: Ν. ΠΕΤΡΟΣ

Стат. форм. 150x230. печ. листов. 1 3/4 Тираж 1000 — в бум. листе 65.280 знак.
Маріуполь, держдрукарня. Зам. № 4207. —Мієкліт 1730

ΠΟΣ ΦΑΙΣΑΜΕ ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ

Ερχόμασταν μια φορά με τιν αδερφί-μυ κε τι φιλινάδα-μυ απ' το όρος. 'Ακςαφνα ακύμε, ότι κάπυ βελάζι ένα αρνάκι. Το κοπάδι δε φενότανε κε το αρνάκι βέλαζε κάπυ ςιμά. Κ' έτςι παραπονεμένα...

Μπίκαμε ςτα χαμόδεντρα κε ίδαμε ένα μικρύτςικο αςπρο αρνάκι. Στεκότανε μοναχό, ακύμπιςε ςτον κορμό τυ πέφκυ κε παραπονεμένα βέλαζε, ςικόνοντας πςιλά το όμορφο κεφαλάκι-τυ. Χαιδέβαμε τ' αρνάκι, το ςιςπαίζαμε κι' αφτό ακυμπύςε πάνο-μας κι' όλο βέλαζε κε βέλαζε.

— Λιπόν, τί να το κάνυμε;—ίπε ι αδερφί-μυ.

— Δε γίνετε, βέβεα, να το αφίςυμε μόνο εδό ςτο όρος.

— Βέβεα δε γίνετε. Ας το πάρυμε μαζί-μας κε ςτο χωριό θα πύμε, ότι το ίβραμε το αρνάκι. Θα μάθυνε, ότι

το αρνάκι ίνε ξε μας κε θα έρτυνε να το πάρυνε κε θα το πάνε στι μάνα-τυ.

Αρχίσαμε να φονάζυμε τ' αρνάκι νάρτι από πίσω-μας, μα αφτό δεν ερχότανε. Τυ δίχναμε χορτάρι, πσομί, που μας έμινε απ' το πρόγεβμα. Το αρνάκι δεν ερχότανε. Αφτό φενότανε τόσο μικρό, που δεν μπορούσε να φάγι ότε χορτάρι, ότε πσομί. Ανανκαστίκαμε να το πάρυμε στα χέριαμας κε να το κυβαλίσυμε με τι σιρά.

Εγό κυβάλισα το αρνάκι πρότι. Τυ άρεσε να βρίσκετε στα χέρια,—σφίχτικε πάνο-μυ κε κιμήθικε. Έτσι κε το φέραμε ος το σπίτι.

Στο σπίτι χίσαμε στο πιάτο γάλα κε δοκιμάσαμε να ποτίσυμε τ' αρνάκι. Μα αφτό δεν ίχσερε να πίνι κε μόνο πρυφίτιζε, όταν βυτύσαμε τι μίτι-τυ στο γάλα.

Εφτιχός, στι γιτονιά βρέθικε ένα παλιό ρογοβίζι. Το βάλαμε στο μπυκάλι, που ίχε το γάλα κε το δόσαμε ст' αρνάκι να βιζάκσι. Άρπαξε αμέσος το ρογοβίζι κι' αχόρταγα άρχισε να βιζένι.

Χόρταξε το αρνάκι κε κιμήθικε πάνό στα γόνατά-μυ. Το έβαλα στο κρεβάτι κε τρέξαμε με τιν αδερφί-μυ να τυ ετιμάσυμε σπίτι.

Στιν πισινί αβλί στεκότανε ένα τεράστιο όφκερο βαρέλι. Το ρίξαμε στο πλάι, βάλαμε μέσα-τυ σανό κε το σπίτι για το αρνάκι ίτανε έτιμο.

Φέραμε τ' αρνάκι στο βαρέλι, το βάλαμε μέσα, στυπόσαμε τιν ίσοδο τυ βαρελιύ με σανίδια κε πίγαμε να κιμιθύμε. Ίτανε πια ολοσδιόλυ σκοτινά.

Όταν τρέξαμε νορίς το προί στιν πισινί αβλί μ' ένα μπυκάλι γάλα, τ' αρνάκι πια φοναχτά ζιτύσε να φάι κ'

έχονε τι μάθρι-του μιτίτσα ανάμεσα στα σανίδια. Ποτίσαμε τ' αρνάκι κε τ' αφίσαμε να πάι στην αβλί. Τί τρέλες, που έκανε! Έτρεχε στην αβλί πότε στι μια, πότε στην άλι μεριά, ραντούσε ανεβένοντας πάνο στα ξύλα κε τα σανίδια, που κίτονταν στην αβλί. Ανανκαστίκαμε να τιμαρέπσουμε με την αδερφί-μου την αβλί, να στιβάξουμε τα σανίδια κε τα ξύλα, τα παλιά βαρέλια κε τις κάσες έτσι, οστε τ' αρνάκι να μι μπορί να τσακίσι τα πόδια-του. Δεν μπορέσαμε μόνι-μας να κάνουμε αφτί τι δουλιά, φονάξαμε για βοίθια τον αδερφό-μας.

Όσπου να τιμαρέπσουμε, τ' αρνάκι πάλι πίναξε, άρχισε να τρέχι από πίσο-μας κε να βελάζι.

Έτσι ζούσε σε μας το αρνάκι. Τι μέρα έτρεχε στην αβλί, τι νίχτα κιμότανε στο βαρέλι. Πρότα εμίς το φαίζαμε απ' το μπουκάλι, μα ίστερα αφτό έμαθε να τσιμπά το χορτάρι κε να πίνι απ' το βέδρο. Τότες αρχίσαμε να το κάνουμε λάπι από αλέθρι, γάλα κε νερό κε του φέρναμε να φάι καρότο, φύλα του λάχανο, καμπόκια του ανκουρύ.

Τ' αρνάκι έτσι έμαθε σε μας, όστε απο μακριά γνώριζε τις φονές-μας κε τα βήματά-μας. Ακούι, ότι πάμε στην πισινί αβλί κε τρέχι στην αβλόπορτα, μας φιλάγι. Κι' άμα φέβγαμε απ' την αβλί, τ' αρνάκι μας προβόδιζε ος' την αβλόπορτα κε πολεμούσε να περάσι απ' αφτί κε νάρτι μαζί-μας. Δεν τ' αφίναμε, αφτό χτυπούσε την αβλόπορτα κε πολί κερό δινατά βέλαζε.

'Οταν μεγάλοσε τ' αρνάκι, έμαθε να ραντά απ' την πισινί αβλί πάνο απ' το φράχτι στο περιβόλι. Κε πόσα κακά έκανε εκί μέσα, όλα τα μαρμάρον:, τα τσαλαπονε. Ανανκαστίκαμε να πιλίγυμε τ' αρνάκι στο κοπάδι μαζί με τιν αγελάδα-μας.

Πιγέναμε μια, δυο μέρες να μαθένυμε τ' αρνάκι να πιγένι με το κοπάδι. Πρότα αφτό δεν ίθελε να πάι μαζί μ' όλα, έτρεχε χόρια, απόμενε πίσο απ' το κοπάδι. Μας τιράνισε κάμποσο. Μα γλίγορα τ' αρνάκι έτσι έμαθε στο κοπάδι, όστε το προί μοναχό-του έτρεχε στ' άλα τα πρόβατα.

Το φτινόπορο τ' αρνάκι έγινε ολοσδιόλυ μεγάλο κοτζακάρι, όμορφο με χνυδοτό μαλί. 'Οταν φίγαμε το χιμόνα στιν πόλι, ι θια όπυ ζύσαμε το καλοκέρι έδοσε το κοτζακάρι στι γιτόνισά-τις, γιατί αφτί δεν ίχε πρόβατα.

ΤΟ ΠΥΛΑΚΙ-ΜΑΣ

Θιμύμε, πος σιμά στο εργοστάσιο όπυ, ζύσαμε το καλοκέρι στι θιά-μας, στιν ακροποταμιά τυ γλίγορυ βαθύ ποταμύ Τζυσοβάγια, κόπσανε το όρος. Στο όρος, στα χορτάρια κε στα δέντρα, κε στιν απόκριμνι ακροποταμιά—ίτανε πολές φολιές πυλιόν. Πολά πυλάκια χαθίκανε στον κερό αφτίς τις δυλιάς. Τα πυλιά, πατέρες κε μάνες τριγιρίζανε χαμιλά πάνο απ' τα κεφάλια τον εργατόν. Αφτά με κανένα τρόπο, δε θέλανε να πετάκσυνε απ' τις γαλαζμένες

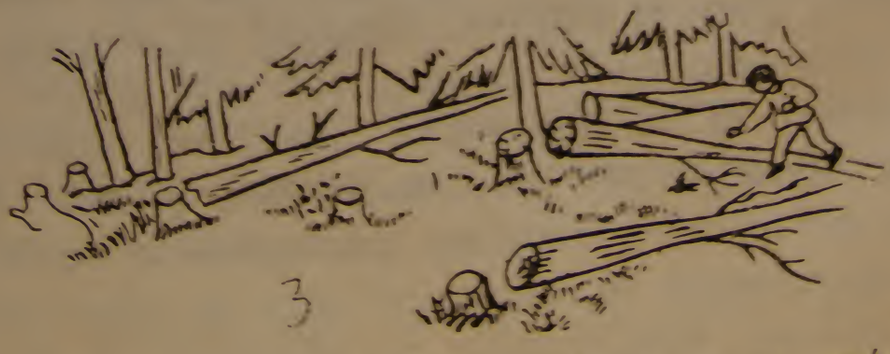

3

φολιές. Για τα πεδάκια δεν ίτανε βαρί να τα πιάσυνε κε

πολά πυλιά κε τα μικρά-τυς πέσανε στα χέρια τον πεδιόν.

'Ενα τέτιο πυλάκι μας έφερε ένα αγόρι—γίτονάς-μας. 'Εμιαζε με το χελιδόνι. 'Ιχε τα ίδια μακριά φτερά, το ίδιο κεφαλάκι, μα τα φτερά-τυ ίτανε ολόμαβρα κε δεν ίτανε τόσο καλύτσικο, επιδέξιο. Μα ίτανε κε πολί πιο μεγάλο απ' το χελιδόνι.

Το πυλάκι, φένετε, δινατά το μαλάκσανε τα πεδάκια. 'Ιτανε πισταγμένο, έκλιε τα μάτια-τυ, κρέμαζε τα φτερά-τυ κε σχεδόν δεν πολεμούσε να φίγι.

Τυ χτίσαμε φολιά σε μεγάλο κυτί, δοκιμάζαμε να το φαγίσυμε, μα αφτό τίποτα δεν έτρογε κε φοβιζμένο χόθικε στι γονιά τυ κυτύ.

Τότε βάλαμε μέσα κάμποσες μίγες. Απ' τι μίτι τυ πυλύ, βλέπαμε, ότι αφτό έτρογε μαμούδια.

Πολεμίσαμε να μι σιμόσυμε στο κυτί, για να μι φοβίσυμε το μυσαφίρι-μας κε μόνο από μακριά κιτάζαμε τι κάνι.

Πόσο χαρίκαμε, όταν σικόθικε, ίπιε νερό κε κύρτισε τι μίγα.

Αγαπίσαμε πολί το πυλάκι-μας, καλά το φιλάγαμε απ' το γέρο γάτο—Βάσια. Πιάναμε γι' αφτό μίγες, το βγάζαμε στον μπαχτζέ κε το βάζαμε εκί στο χορτάρι. Το πυλάκι

δε μπορούσε να πετάκσι, αφτό μόνο με το ζόρι σερνότανε στι γι με τα κοντότσικά-τυ ποδαράκια.

Το πυλάκι γλίγορα μας έμαθε, ίσιγα καθότανε πάνω στα γόνατά-μας. έπερνε απ' τα χέρια-μας πεζούλα βρεμένα στο γάλα.

Έτσι έβγαινε το πυλάκι ως το τέλος του καλοκαιριού. Νιώσαμε πια πως θάνε καλύτερα να το κυβαλίσουμε στην πόλι. Εκί έπρεπε να πας 75 χιλιόμετρα με τ' άλογα, μα αφτό δεν ήτανε τόσο λαφρό. Σιδερόδρομος τότες εκί δεν ήτανε.

Τι μέρα, που ήτανε για να φύγουμε, όταν φέραμε πια τ' άλογα, έβγαλα το πυλάκι στον εκσόστι. Ήθελα να πάρι καλά ανάσα πριν να το καθίσουμε στο κλουβί. Το βαστούσα στην παλάμη-μου πεζά πάνο απ' το κεφάλι-μου κε το πυλάκι ίσιγα καθότανε, ακουμπιζμένο στο χέρι-μου.

Άκαφνα ξικόθικε στα ποδαράκια-του, κίτακε ς' όλες τις μεριές, χαρούμενα λάλιε, άπλωσε πρότα το ένα-του φτερό, ίστερα τ' άλο κε γλίγορα-γλίγορα έφιγε, πρότα χαμηλά στι γι, ίστερα άρχισε ν' ανεβένι ολοένα κε πιο πεζά κε χάθικε μακριά.

Εδό έτσι θάβραζα, όστε πολί κερό στεκόμουνα ξιοπλί, ασάλεφτι κε κίταζα πίσο-του.

Αφτί τιν όρα με φωνάκσανε στιν κάμαρα: ήτανε κερός να φίγουμε. Στο τραπέζι, στι μέζι τις κάμαρας ήτανε τ' όφκερο κλουβί. Όταν το ίδα δε μπόρεσα πια να βαστάκσο κε με δάκρια άρχισα να λέγο πως πέτακσε το πυλάκι.

Πολίν κερό δεν καταλάβενα πως έτσι το πυλάκι-μας άκσαφνα πέτακσε κε τόσο καλά, όταν ολόκληρο καλοκέρι έζησε σε μας κε δε δοκίμασε ότε μια φορά να πετάκσι.

Μόνο ίστερα από κάμποσα χρόνια κατάλαβα, ότι κάμποσα πυλιά δε μπορούνε να ζικοθύνε ίσια απ' τι γι κε γι' αφτό στι γι καμιά φορά δεν κάθυντε. Μα από κανένα πσίλομα: απ' το κλαδί τυ δέντρυ, απ' το νκρεμό τέτιο πυλί λαφρά μπορί να πετάκσι κε πετάι πολί καλά.

Νά μπορί κε τ' αγαπιμένο-μας δε μπορούσε να πετάκσι απ' τι γι, μα απ'το χέρι πέτακσε στι λεφτεριά, στ'αγαπιμένο-τυ όρος. Μπορί κι'όλο το καλοκέρι να ίτανε άροστο κε τόρα το φτινόπορο λαρόθικε ολότελα κε πέτακσε.

Τόρα θαρό, πος το πυλάκι-μας ίτανε πετροχελίδονο.

ΤΟ ΤΙΦΛΟ ΑΛΕΠΥΔΑΚΙ

Σιμά στο χοριό, όπυ ζύσαμε το καλοκέρι ίτανε μια βαθιά ταραμά σκεπαζμένι με χαμόδεντρα. Στο βάθος τις ταραμάς έτρεχε το χαρύμενο κε γλίγορο ποταμάκι Γορότνια. Ο πάτος τις ταραμάς ίτανε στρομένος με χοντρά τζακίλια, άμο κε πέτρες.

Ι Γορότνια μύνκριζε κε άφριζε ανάμεσα στις πέτρες, ραντύσε απ' τις μεγάλες πέτρες με μικρύς καταράχτες.

Αγαπύσαμε να πιγένυμε στι Γορότνια κε να σορέβυμε στις ακροποταμιές-τις καλύτσικες ακονιζμένες απ' το νερό πετρίτσες.

Ίτανε καλό να καθύμαστε στον πάτο τις ταραμάς. Το ποτάμι σσυρσσυρίζι, τα πσιλά πέφκα σκεπάσανε το νκρεμό απ' τις ζεστές αχτίδες τυ ίλιυ. Μόνο σε κάμποσυς τόπυς περνάι εδό ο ίλιος ανάμεσα απ' τα κλαδιά κε πέζι στο πράσινο χορτάρι κε στο γλίγορο νερό τυ ποταμύ. Ίνε αβόρα, ισιχία. Μόνο κάπυ τα πυλάκια λαλύνε στα χαμόδεντρα, κε το όρος βυίζι, με τις κορφές-τυ. Κι' ολόγιράμας, ύτε ένα κλαδάκι δε σαλέβι.

Μια φορά καθόμασταν στιν ακροποταμιά τις Γορότνιας.

Ακξαφνα βλέπυμε,—στιν άκρι τις ταραμάς τρέχι ένα αλεπυδάκι. Φένετε αφτό μας πίρε μιρυδιά ίτε μας άκυσε, γιατί άκξαφνα στάθικε, ξίκοσε το ένα-τυ ποδαράκι κε τ' αφτιά-τυ κ' έφιγε στιν άλι μεριά. Κι' όταν έτρεχε χτίπισε με μεγάλι δίναμι πάνο στον κορμό ενός πέφκυ. Το χτίπιμα

ίτανε τόξο δινατό, όστε τ' αλεπυδάκι έπεξε, ίστερα σικόθικε κε πίγε με το ζόρι παραπέρα. Μπρυμιτύξε στα χαμόδεντρα κε τα δέντρα, ξα να μιν έβλεπε πυ πιγένι.

Βγίκαμε απ' τιν ταραμά κε τριγιρίξαμε ολόγιρα τ' αλεπυδάκι. Αφτό άκυσε τα βίματα κε τις φονές-μας. έκατξε, τρίζοντας τα δόντια-τυ κε κάπος θαβμαστά όρλιαζε ίτε έλαζε. Αφτό θα ίτανε, φένετε, φοβιζμένο κ' ίθελε να μας φοβερίσι.

Ο αδερφός-μυ ξίμοσε τ' αλεπυδάκι από πίσο κε το άρπακξε. Τ' αλεπυδάκι άρχισε να τζαπαλαίζι, μ' όλα τα ποδάρια-τυ, γρατζύνιζε, δάνκανε όσο μπορύσε.

Ο αδερφός-μυ άφισε τ' αλεπυδάκι. Αφτό με μιας έτρεκξε κε πάλι χτίπισε στο δέντρο, ίστερα μπρυμίτισε στο χαμόδεντρο. Καταλάβαμε, ότι τ' αλεπυδάκι ίνε τυφλό.

Πος να το αφίσυμε στο όρος; Αφτό, βέβεα θα χαθί· Τα πεδιά τέκα δεν κλέγανε κε παρακαλύσανε να πάρυμε τ' αλεπυδάκι. Ι μεγάλι καθόλυ δε θέλανε να το πάρυνε, μα κε να αφίσυμε τ' αβοίθιτο αλεπυδάκι μέσα στο όρος, ίτανε κρίμα. Στο στερνό αποφαζίσαμε να πιάσυμε πάλι τ' αλεπυδάκι κε να το φέρυμε στο σπίτι. Ο αδερφός-μυ έβγαλε

το πυκάμισό-του, τίλιαξε μέσα τ' αλεπουδάκι κε το έφερε. Κε τι έπαθε απ' τ' αλεπουδάκι κε το πυκάμισο κι' αφτός που το βαστούσε! Ανανκαζόμασταν να μεταδίνουμε τ' αλεπουδάκι από χέρια σε χέρια, έτσι μας δάνκανε κε μας γρατσούνιζε. Στο τέλος τις στράτας ίτανε γρατσουνιζμένα όχι μόνο τα χέρια ολονόν-μας, μα κε τα πρόσοπά-μας.

Στο σπίτι βάλαμε τ' αλεπουδάκι σε μια όφκερι αποθίκι, το φέραμε μ' ένα μικρό πινάκι γάλα, μα αφτό δεν ίπιε. Η ξορμί δεν έτρογε κι' όλο ίθελε να μας φίγι, πετιότανε στην άλι μεριά, χτιπούσε στον τίχο.

Τα πεδιά τον γιτόνον φέρανε ένα κομάτι ομό κρέας. Τ' αλεπουδάκι το άρπαξε αχόρταγα κι' αμέσος πετάχτικε μ' αφτό στην άλι μεριά, χτίπιζε στον τίχο, πλάγιαζε κε άρχιζε αχόρταγα να το τρόγι. Άμα το έφαγε, αμέσος γυλιαζμένα άρχιζε να τρίζι τα δόντια-του.

Αφίσαμε τ' αλεπουδάκι μόνο. Το βράδι, όταν του φέραμε φαγί, τ' αλεπουδάκι μας ίδε πάλι χυλιαζμένα.

Έτσι πέρασε μια βδομάδα κε δέφτερι. Τ' αλεπουδάκι έμαθε να τα τρόι όλα, έτρεχε στην πόρτα, όταν άκουε, πος κάπιος σιμόνι ς' αφτίνα. Ήξερε, ότι τόρα θα το φαγίσουνε. Μα αρπάζοντας το φαγί, ρίχνονταν αμέσος στην άλι μεριά κι' όταν θέλαμε να το σισπαίσουμε αφτό δοκίμαζε να μας δαγκάσι.

Στο στερνό χάθικε ι ελπίδα-μας να ψερόσουμε τ' αλεπουδάκι. Σίμονε ο χιμόνας, έπρεπε να φίγουμε στην πόλι κ' εκί πια δεν ίτανε πο να έχουμε τιν αλεπού. Απ' αφτίνα έβγενε τέτια δινατί βαριά μυρουδιά, όστε δεν μπορούσαμε να τιν έχουμε στην κάμαρα όπου ζούνε ι άνθροπι.

Αποφασίσαμε να δόσουμε τ' αλεπουδάκι στι Μόσχα στο ζοολογικό κήπο. Έτσι κε κάναμε. Στο ζοολογικό κήπο καθίσανε τ' αλεπουδάκι σε χοριστό κλουβί, γιατί στο κλουβί, που ίταν ι άλες αλεπούδες, εκί το πιράζανε.

Όταν πήγαμε τον άλο χρόνο τιν άνικσι στο ζοολογικό κίπο, το τιφλό αλεπουδάκι ίτανε πια μεγάλι αλεπού. Το μαλί-του γιάλιζε. Πλάγιαζε ίσιχα στο κλουβί-του κι' όταν πετάχσανε στο κλουβί πσορί, αφτό ράντιζε, έτρεχσε ίσα στο πεταγμένο κομάτι κε το έφαγε. Φένετε άκυσε πυ έπεσε το κομάτι, ίτε έτρεχσε στο κομάτι πέρνοντας μιρυδιά.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΑΓΟΣ

Μια φορά ι Μάσσα, ι γινέκα ενός γνοστύ φίλακα απ' τι σιδεροδρομικί μπύτκα, μας έφερε με το καλάθι ένα τεράστιο λαγό. Άμα τον έβγαλε, ο λαγός αμέσος τζαντάλικσε

στι γονιά κάτο απ' το τραπέζι. Να ραντά ο λαγός δεν μπορύσε,—το ποδάρι-του ίτανε δινατά δανκαμένο. Ο λαγός έπεσε στα δόντια του σκίλου κι' ο σκίλος τον μάλακσε πια δινατά, όταν ο άντρας τις Μάσσας τον πίρε απ' τα δόντια-του.

Ήμασταν πολύ χαρούμενοι για το δώρο της Μόσσας κι' αμέσως, αρχίσαμε να χτίζουμε για το λαγό σπίτι. Φέραμε μια κάσα, κενώσαμε μέσα χώμα κι βάλαμε την κάσα στην πιο ίσιχι γωνιά κάτο απ' το τραπέζι. Ο λαγός πρότα έφυγε από μας στην άλι μεριά, όταν βάλαμε το «σπίτι», μα ίστερα χώθικε πάλι κάτο απ' το τραπέζι κι γλίγορα μπήκε στο σπίτι, που ετοιμάσαμε γι' αφτόνα.

Βάλαμε κάτο απ' το τραπέζι λαχανόφυλα, καρότα, σανό, βάλαμε μια τζάσκα με νερό, μα ο λαγός τίποτα δεν ήθελε να κιτάξει. Κίτονταν ίσιχα κάτο απ' το τραπέζι κι φοβισμένα μας κίταζε με τα αλίθορα μάτια-του.

Τι νύχτα, όταν φύγαμε απ' αφτί την κάμαρα, ο λαγός βγήκε απ' τι φωλιά-του κι' άρχισε να τρώι το φαγί, που του φέραμε κι ίστερα το ποδάρι του τραπεζιού. Άμα χόρτασε πήντησε στην κάμαρα μια στεκότανε, μια καθότανε στα πισινά-του πόδια κι μίριζε, σαλέβοντας γλίγορα γλίγορα τα μυστάκια-του κι τ' αφτιά-του. Νά έκατσε μπροστά στο παράθιρο κι άκσαφνα πήντησε στο ιποστίριγμα του παράθιρου, όπου βρισκόνταν τα λουλούδια. Μα ο λαγός ήτανε αδύνατος, το πόδι-του πονούσε κι το ιποστίριγμα ήτανε πέτρινο, όστε ο λαγός δε μπορούσε να το πιάσι. Πάντισε ο λαγός κι έπεσε στο πλευρό-του.

Εμείς απ' τι γιτονικί κάμαρα κιτάζαμε ανάμεσα απ' τι ζαραμάδα τι κάνι. Ο λαγός σικόθικε πάντισε κι πάλι έπεσε. Μπορεί να ήθελε να σόσι στα λουλούδια, μα μπορεί κι να μην έβλεπε τα γιαλιά κι να θαρούσε, ότι θα βγι απ' το παράθιρο κι θα γλιτόσι.

Φοβιθήκαμε, ότι θα τσακίσι τα πόδια-του κι μπήκαμε στην κάμαρα. Ο λαγός αμέσως τζαντάλικσε κάτο απ' το τραπέζι. Μα μόλις βγήκαμε απ' την κάμαρα κι' όλα ισίχασαν, ο λαγός βγήκε πάλι κάτο απ' το τραπέζι κι πάλι ακούσαμε πως γρατσουνίζει με τα νυχια-του την πέτρα κι ίστερα βαριά

πέφτι στο πάτομα. Σχεδόν όλι τι νίχτα δε μπορύσε να ισιχάσι ο λαγός.

Μα τύτο δε βάστακσε πολί. Γλίγορα ο λαγός ίρτε στον εαφτό-τυ, το ποδάρι-τυ δεν πονύσε, ραντύσε καλά, έτροχε, μα δεν μπορύσε να μάθι σε μας. Αφτός κε όταν ίμαστον μπροστά-τυ έβγενε κάποτε απ' τι φολιά-τυ κε ραντύσε στην κάμαρα, μα μόλις απλόναμε το χέρι-μας, κάναμε ένα βίμα να τον σιμόσυμε κι' αφτός με μεγάλα ραντίζματα μυλονότανε κάτο απ' το τραπέζι κε ίστερα πολίν κερό κίταζε απ' τι γονιά κε φοβότανε να βγι.

Ερχότανε ι άνικσι. Ο λαγός άρχισε πολί να στενοχοριέτε. 'Άσκιμα έτροχε, φτόχενε, τις νίχτες φώναζε δινατά, παραπονεμένα.

Χιέπσαμε το λαγό, κι' αποφασίσαμε άμα αρχίσι να λιόνι το χιόνι κε φανί το πρότο χορτάρι να τον αφίσυμε να πάι στο όρος.

'Ίτανε θαβμάσια ιλιοφότιστι ανικσιάτικι μέρα, απ' τα κεραμίδια όλο έσταζε, τα σταροπύλια φονάζανε μ' όλο το μικρό λάρινκά-τυς, όταν πίγαμε με τιν αδερφί-μυ στο όρος. Κυβαλύσαμε μαζί το βαρί καλάθι με το λαγό.

'Αμα πίρε ο λαγός τι μιρυδιά τυ όρυς, άρχισε να τζαπαλαζι ανίσιχα μέσα στο καλάθι. 'Ετσι ραντύσε εκί, όστε εγό κ' ι αδερφί-μυ με το ζόρι βαστύσαμε το καλάθι. Γι' αφτό κε ος το όρος δε φέραμε το λαγό-μας, μα μόνο τον βγάλαμε στο τζόλι όκσο απ' τιν πόλι.

Στον ομπά, λίσαμε το καλάθι κι' ο λαγός αμέσος έβγαλε από μέσα το κεφάλι-τυ με τα μακριά αφτιά-τυ.

Τα μυστάκια κε τ' αφτιά-τυ γλίγορα, γλίγορα κονιθίκανε, ο λαγός μίριζε, άκυε, κίταζε. 'Ίστερα ράντισε απ' το καλάθι, για λίγο κερό έκατσε στα πισινα-τυ ποδάρια, σίκοσε τ' αφτιά-τυ κι' άκσαφνα με μεγάλα δινατά ραντίζματα έτρεκσε στο όρος. Ραντύσε ολοένα κε πιο γλίγορα στο μάκρος τυ λιβαδύ, πυ ίτανε σκεπαζμένο με νκρίζο περσινό

χορτάρι κε με άσπρο χιόνι, όλο εκί, στο μακρινό όρος.

Γλίγορα ο λαγός χάθικε απ' τα μάτια-μας, μα εμείς όλο στεκόμασταν, κιτάζαμε προς το μέρος, που έφιγε κε νονίζαμε τί καλά πω ίνε τόρα για το νκρίζο μακροπόδαρο φίλο-μας.

ΣΤΙΝ ΑΒΛΙ-ΜΑΣ

Η αβλί του σπιτιού, όπου ζούσε ι θιά-μας ίτανε μεγάλι, στρομένι με σανίδια. Τέτιες αβλές έχυνε σχεδόν όλι ι χοριάτες κε ι εργάτες στα Υράλια. Στιν αβλί κάτο απ' το ιπόστεγο ίτανε ένα αμάξι, κομένα κσίλα, μια κάσα για το γιολάρι, κρεμόντανε χομούτια, ζμπρούα. Στο μαντρί στεκόντανε τα άλογα κε ι αγελάδες, κε σιμά στο μαντρί ίτανε ένα μεγάλο σπιτάκι για το σκιλί.

Πάνο απ' το σκιλίσιο σπιτάκι ίτανε ένας περιστερεόνας. Εκί ζούσανε κάμποσα ζεβγάρια άσπρα κε κίτρινα περιστέρια. Αφτά ίχανε μικρά. Ολόκληρες μέρες τα περιστέρια τριγιρίζανε ολόγυρα στις φολιές κε φαγίζανε τ' αβοίθιτα, σχεδόν γυμνά περιστεράκια-τους. Τα περιστέρια φαγίζανε κάπος θαβμαστά, υζατράιζαν τα κεφάλια-τους κι' έφτιναν στα περιστεράκια το φαγί, που μαλάκοναν μέσα στιν κούρτα-τους.

Σορέβαμε πσίχυλα, αποφάγια, γιρέβαμε μια φύχτα γιολάφι κε φαγίζαμε τα περιστέρια. Αφτό γλίγορα το μάθανε τα γιτονικά γαλάζια περιστέρια κε τα σταροπούλια κι' αρχίσανε να πετούνε με κοπάδια στιν αβλί-μας.

Τα σταροπούλια ίτανε άφοβα, μα προσεχτικά. Ραντίσανε σιμά στα πόδια-μας, όσο στεκόμασταν ολότελα ίσιχα, μα μόλις σίζαμε τα χέρια-μας ίτε κάναμε κανένα βίρα, αφτά φτερυγίζανε κε πετούσανε.

Μα τα περιστέρια κε τα άσπρα κε τα γαλάζια ίτανε ολότελα ίμερα. Μόλις φενόμασταν στιν αβλί, αφτά κατεβένανε κοπαδιαστά κάπου απ' τα κεραμίδια, απ' τις φράχτες, τρέχανε κάτο απ'τα πόδια-μας, καθόντανε στις πλάτες στο κεφάλι, στα χέρια.

Εμίς κξέραμε όλα αφτά τα περιστέρια κξέραμε να χορίσουμε το ένα απ' τ' άλο. Κξέραμε πιο περιστέρι ίνε λαλασσσάρκο, ίσιχο, πιο αγαπάι τους καβγάδες. Κάμποσα περιστέρια έπρεπε να τα καρτακολύμε για να προφτάσυνε, να φάνε κε τ' άλα.

Όταν φαγίζουμε τα περιστέρια το έμαθε κε το νκρίζο σπιτίσιο ποντίκι. Αφτό έκανε τι φολιά-του κάτο απ' τα κομένα κσίλα. Σιμά στα κομένα κσίλα κίτονταν ένα χοντρό δοκάρι. Πάνο

ς' αφτό πολές φορές καθόμασταν, όταν φαγίζαμε τα περιστέρια. Φένετε, ότι ρίχναμε τα κυκία ανάμεσα στα στιβαγμένα κςίλα κε το δοκάρι, κε το ποντίκι τα χόρεβε πια δίχος εμάς. Ίστερα δε φοβίθικε κε έβγαλε τι συγλοτί μύριτυ κε μπροστά-μας.

Πρότα, όταν φανίκανε ανάμεσα στα κομένα κςίλα τα μαβρύτσικα ζοιρά ματάκια κε τα τραχιά μυστάκια τυ ποντικύ, φοβόμασταν να σαλέπσυμε για να μιν το φοβερίσυμε. Μα γλίγορα το ποντίκι έτσι μας έμαθε, όστε δεν μυλονότανε πια. Μα πάλι δεν μπορέσαμε καμιά φορά να το φαγίσυμε απ'τα χέρια. Μόλις σιμόναμε το χέρι-μας ς' αφτό, έτρεχε σα βόλι στιν άλι μεριά κε μας κίταζε περίεργα από μακριά με τα γνωστικά μάβρα ματάκια-τυ.

Αν θα ζύσαμε περισότερο στο χοριό, μπορί κε να φερόναμε το φοβιτσιάρικο ποντικάκι. Μα ίτανε κερός να φίγυμε, ίτανε κερός να χοριστύμε μ' όλα τα θεριυδάκια κε θεριά, πυ ζύσαμε μαζί το καλοκέρι. Ανανκαστίκαμε να χοριστύμε κε με το μικρό ποντικάκι.

Ι „ΔΕΘΑΠΟ"

Το προί χτίπισε το κυδόνι. Πίγα ν' ανίκσο τιν πόρτα. Κάτο, στιν κρία σκάλα σιμά στιν πόρτα, πάνο στο γαλί ίδα ένα μικρό μάβρο σκιλάκι. Στι μισοκοτινιά τέκα δεν το πάτισα κε φοβιζμένι ράντισα πίσο κε άκυσα το γυλιαζμένο φοβιζμένο γίρνιζμά-τυ.

Άνικσα τιν πόρτα κε έσκιπσα στο σκίλο. Με κίταζε μια καλύτσικι μαβρύτσικι μυρίτσα με κίτρινα ταγμάδα πάνο απ' τα μάτια, με μακριά

κρεμαστά αφτιά. Ο σκίλος φοβισμένα ακούμπισε στι γονιά κε γύρνιξε τα δόντια-του.

Τράβιξα σφάλισα τιν πόρτα κε έτρεξα πάνο να το πο στιν αδερφί-μου κε για να πάρο κάτι για να φάι το σκιλί. Όταν γυρίσαμε, το σκιλί ακόμα καθότανε στι γονιά κε έτρεμε μ' όλο-του το κορμί. Όκσο ίτανε κάρποσο κρίο.

Πολί κερό χαιδέψαμε το σκιλί όσπου ν' αρχίσι να φάγι σαχανεφτά, τιγέβοντας με τι γλόσα-του τι σύπα σα να φοβότανε να μι λεροθί.

Όταν ο σκίλος έφαγε, αρχίσαμε να τον φονάζουμε στιν κάμαρα.

— Ζούζικα! Μίλκα! Σκάρικ!—φόναζε ι αδερφί-μου.

— Ρόζικα! Ντρυζζόκ! Μπόπκα!—φόναζα εγό πολεμόντας να φέρο στο νού-μου κε να πο όλα τα σκιλίσια ονόματα, που ίξερα.

Μα σε κανένα απ' αφτά τα ονόματα το σκιλί δεν απάντισε. Καθότανε στι γονιά, γλιφότανε κε λαλασσάρκα κυνούσε το υράδι-του.

— Μα πός σε λένε; Λιπόν σκιλάκι-μου πές-μου το. Μα ο σκίλος δεν απαντούσε.

— Λιπόν τίποτα δε λες, θα ίσε σε μας; «Δεθαπό» —αποφάσισε ι αδερφί-μου, πίρε το σκιλί στα χέρια-τις κε το πίγε στιν κάμαρα. Έτσι απέμινε σε μας ι Δεθαπό.

Καμιά φορά δε χοριζότανε από μας. Όταν διαβάζαμε, ι Δεθαπό πλάγιαζε κάτο απ' το τραπέζι. Όταν πιγέναμε στο σκολιό, μας προβόδιζε. Όταν βγέναμε απτο σκολιό, ι Δεθαπό μας φίλαγε σιμά στιν πόρτα κε μόλις μας έβλεπε ράντιζε πάνο-μας, τζούνιαζε σα να μι μας ίδε εκατό χρόνια.

Ίτανε μεγάλι χαρά να πέζουμε με τι Δεθαπό στιν

αβλί. Όταν τρέχαμε απ' το βυνό με τις ξάνιες δεν απόμενε πίχο από μας: τραβούχε απ' το χκινί τις ξάνιες, όταν τζαπαλαίτζαμε στο βυνό, γλιστρόντας κε κατρακιλόντας έτρεχε πίχο-μας, όταν κατεβέναμε απτο βυνό.

Αν πιγέναμε να βρούμε άγνωστες χόρες κε μπατέβαμε ος τα μέχα χτο χιόνι, ι Δεθαπό πετούχε πιο μπροστά απ' όλους. Επιδέκχια, λαφριά έτρεχε ολόγιρά-μας, χκεδόν καθόλου δεν μπάτεβε κε καταπατούχε χε χαρούμενα λάτζρατα.

Έτχι ι Δεθαπό έτζιχε χε μας όλο το χιμόνα, οπόταν τέκα δε χοριστίκαμε. Βγένομε μια φορά τιν άνικχι με τιν αδερφί-μου χτο χοκάκι κε άκχαφνα βλέπουμε, πος ι Δεθαπό-μας ρίχτικε ς' ένα κορίτχι, ραντάι πάνο-τις, χαρούμενα γρινιάτζι, πολεμάι να γλίπχι το πρόχοπο κε τα χέρια-τις. Το κορίτχι πάλι χάρικε, που ίδε το χκιλί, το χαιδέβι, το πίρε ακόμα χτα χέρια-τις. Εμίς καταλάβαμε, ότι ίνε ι πρότι νικοκιρά τις Δεθαπό.

— Κοριτχάκια, χε χας ζύχε ι Μιζίρκα-μας; Γιατί πιάχατε το κχένο χκιλί;—ίπε το κορίτχι.

— Βλέπετε πος μέ χέρετε;—κε γίριχε για να πάι χτι χτράτα-τις.

— Μιζίρκα, πάμε!—ίπε αφτί. Το σκιλί έτρεχσε πίσο-τις.

— Δεθαπό!—φονάχσαμε με τιν αδερφί-μας με μια φονί.— Δεθαπό!

Ο σκίλος γίρισε, άρχισε να κολακέβετε σε μας.

— Τί δε θα πίτε;—γίρισε σε μας το κορίτσι.

— 'Οχι, εμίς έτσι λέμε το σκιλί—«Δεθαπό». Μιν το πέρνετε, κιτάχστε, πος έμαθε σε μας.

— Πος να μιν το πάρο, αφτό ίνε δικό-μας, το πίραμε ακόμα σκιλάκι, μόνι-μας το υστράισαμε. Στο σπίτι τόσο θα χαρύνε όλι όταν θα το δύνε. Εσίς θα βρίτε άλο, ίτε νά τι, όταν θα έχι μικρά ι Μιζίρκα, θα σας φέρο όσα θέλετε.

Μα να πάρυμε άλο σκιλί ας ίνε κε μικρό τις Δεθαπό δε θέλαμε καθόλου. Ι Δεθαπό μας αγαπά κε εμίς τιν αγαπύμε κε κάπιι κσένι άνθροπι τιν αγαπύνε κι' αφτί τους αγαπά,—πό να ζίσι; Εφτιχός αφτί τιν όρα βγίκε ι μαμά. Κατάλαβε τι ίνε κε ίπε ν' αφίσυμε το σκιλί να χορίσι μόνο-του σε πιόνα θέλι να ζίσι.

— Εσίς θα πάτε σε μια μεριά, τα κοριτσάκια στιν άλι. Σε πιόνα θα πάι το σκιλί, ς'εκίνο κε θα μίνι.

Το κορίτσι σιφόνισε. Σιφονίσαμε, ότι ούτε εμίς, ούτε αφτί δε θα κιτάζι πίσο-τις κε δε θα φονάζι το σκίλο. 'Ενα, δυο, τρία—πάμε! ίπε ι νικοκιρά τις Δεθαπό κε πήγαμε σε λογιό-λογιό μεριές. Πιγέναμε με τιν αδερφί-μου αγάλια-αγάλια μπροστά κ' όλο ακούαμε τι κάνι πίσο ι Δεθαπό. Αφτί σταμάτισε στον τόπο, ίσιχα γίρνικσε κ' έτρεχσε στιν παλιάτις νικοκιρά. 'Ιστερα μ' όλες τις δίναμες-τις έτρεχσε σε μας, ράντισε ολόγιρά-μας, πάλι ίσιχα γίρνικσε κε φτέρνικσε στιν πρότι-τις νικοκιριά.

Μας έρνε να κάνυμε δυο—τρία βήματα ος τι γονιά κε θαρύσαμε, ότι μόλις γιρίσυμε τι γονιά δε θα δύμε πια καμιά

φορά τι Δεθαπό. Μα νά πίςο-μας πάλι ακύοντε τα ραντίζματά-τις. Έτρεκςε ςε μας κε πίγε μαζί-μας. Κρέμαςε το κεφάλι-τις κε ςόρεπςε το υράδι-τις. Χιέβαμε να τι βλέπυμε, — ίθελα να χαιδέπςο το ςκιλί, μα δεν έπρεπε, γιατί ακόμα μπορύςε να γιρίςι ςτιν πρότι-τυ νικοκιρά.

Νά ίρταμε ςτιν άλι γονιά. Τόρα φένετε ι Δεθαπό έμινε μαζί-μας, ριχτίκαμε ς'αφτίνα, τι φιλύςαμε, τι ςιςπαίζαμε κε μόνο πολεμύςαμε να μιν κιτάκςυμε ο ένας ςτυ αλονύ τα μάτια, για να μιν κλάπςυμε απ' τι χαρά-μας.

Γλίγορα ι Δεθαπό γένιςε μικρά. Κε τι γελία πυ ίτανε: παχιά, μαλιάρικα. Ι Δεθαπό τριφερά περπατύςε από πίςοτυς κε δεν άφινε κανένα να τα ςιμόςι. Αλά εμάς μόνο μας πίςτεβε κε δεν ανιςιχύςε καθόλυ, όταν πέρναμε ςτα χέρια-μας τα μικρά-τις.

Όταν τα ςκιλάκια μεγαλόςανε ςτιν τεράςτια αβλί-μας, πυ ίτανε ςκεπαζμένι με μεγάλο χορτάρι, αρχίςανε ακόμα πιο χαρύμενα πεχνίδια. Σ' εμάς ερχόντανε άλα πεδιά κε τρέχαμε ςτιν αβλί, πίςο-μας περπατύςε ι λαφριά όμορφι Δεθαπό κε κιλιόντανε ςα μικρές ςφέρες τα παχιά μαλιαρά ςκιλάκια. Όλα ίτανε αδέκςια μεγάλα κε καθόλυ δεν έμιαζαν με τι μάνα-τυς. Όλι λέγανε, ότι ίνε τέρατα, μα εμίς τ' αγαπύςαμε.

Ος το φτινόπορο μιράςαμε όλα τα ςκιλάκια, εκςόν από ένα, πυ ίτανε πιο παχί κε μαλιαρό — τον Πςένκα. Τον αφίςαμε προτ' απ' όλα, γιατί ίτανε τόςο άςκιμος, πάντα

λερομένος κε κανένας δεν ίθελε να τον πάρι, κε δέφτερο, γιατί ίτανε ο πιο λαλαξσάρκος κε χαρύμενος απ' όλες τις αδερφές κε τους αδερφούς-του.

Περισότερο απ' όλα μας έκανε να γελούμε τ' αγαπιμένο-του πεχνίδι. Αν πιγέναμε στι μεγάλι πλατία τις πόλις ίτε στο τζόλι, ο Πξένκας άρχιζε να τρέχι ολόγιρά-μας με κατεβαξμένο κεφάλι. Πρότα έκανε μικρούς γίρους, ίστερα μεγαλίτερους, πιο μεγαλίτερους κε στο στερνό καθότανε κάπου μακριά από μας με βγαλμένι γλόσα για ν' αναπαφτί. 'Αμα καθότανε κάμποσα δεφτερόλεφτα, ο Πξένκας σικονότανε,έλαζε φοναχτά κε ριχνότανε μ' όλι τι δίναμί-του κάτο στα πόδια-μας.

Μια φορά γιρίζαμε απ' το παζάρι. Στο χέρι-μου ιτανε ένα καρπούζι κ'ι αδερφί-μου βαστούσε ένα σακούλι με μίλα. Ο Πξένκας κ'ι Δεθαπό ίτανε μαζί-μας. Ο κερός ίτανε άσχιμος, όχσο ίτανε πιλός. Ο Πξένκας άρχισε χαρύμενα το πεχνίδι-του. Νά-τος ίνε πια μακριά, νά έκατσε να αναπαφτί, νά τος τρέχι σιμά-μας, σιμά... κ'εμίς πέσαμε στον πιλό.

Ο Πξένκας με παραπονεμένο γίρνιζμα βγένι κάτο απτιν αδερφί-μου, που έπεσε στον πιλό, το καρπούζι έσπασε, το σακούλι σχίστικε κε τα μίλα κιλίσανε στον πιλό.

Καλί ίμασταν, όταν γιρίσαμε στο σπίτι, καλά ίτανε τα μίλα κε το καρπούζι! Ι Δεθαπό καμιά φορά δεν πίγενε μόνι, μα ο Πξένκας πάντα κάπου έφεβγε. Κάποτε δε φε-

νότανε ολόκλιρι μέρα κε ερχότανε στο σπίτι λερομένος, πιναζμένος, κάποτε όλος δαγκαμένος.

'Οταν ο Πξένκας χανότανε για λίγο κερό, δεν ανησιχύσαμε, μα μια φορά αφτός δε γίρισε μια, δυο, τρις μέρες. Τί να κάνυμε; Δεν ίνε πυ να τον ζιτίσυμε. 'Ενα έμινε— να μάθυμε αν τον έπιασαν ι σκιλάδες.

Μπορύσαμε να εκσαγοράσυμε το σκιλί, μα έπρεπε να τυς πληρόσυμε τρία ρύβλια κ' εγό με τιν αδερφί-μυ ίχαμε όλο όλο δυο ρύβλια. Πήγαμε να γυρέψυμε απ' τι μαμά να μας δόσι όσα θα χριαστύνε.

Νά πήραμε τα χρήματα—χριάζετε μόνο να παρακαλέσυμε τι μανάκα-μας να πάι να πάρι το σκίλο. Πρέπι να πάι μακριά όχσο απ' τιν πόλι. Ι μανάκα-μας δεν αγαπύσε τον Πξένκα, γιατί αφτός πάντα μαρμάρονε στιν κυζίνα-τις με τα λερά-τυ πόδια, μα κι' αφτί χίεψε το σκίλο κ' εμάς μας αγαπάι κε γι' αφτίνα ίνε βαρί να μας αρνηθί.

Νά ετιμάστικε. Νά πίγε κε δεν ίνε μια, δυο, τρις όρες. 'Ολο τρέχυμε στα παράθυρα κε κιτάζυμε αν έρχετε ι μανάκα-μας κε αν ίνε μαζί-τις κι' ο σκίλος.
'Ακσαφνα στιν κυζίνα ακύστικε ένα γνοστό γίρνιζμα, ο Πξένκας-μας μόνος γίρισε στο σπίτι.

'Οταν ίστερα απο μια όρα ίρθε ι φτοχί κυραζμένι μανάκα-μας, ίπε, ότι ίβρε τον Πξένκα κλιζμένο σε στενόχορο κλυβί μαζί με άλα σκιλιά. 'Ολα φένετε θα ίτανε πιναζμένα, φονάζανε, καθόντανε με κατεβαζμένα κεφάλια. Ο Πξένκας, ακόμα δίχος να τι βλέπι, τι γνόρισε απ' τι φωνί-τις: ακόμα από μακριά ι μανάκα άκυσε το χαρύμενό-τυ γίρνιζμα. Κι' όταν τον βγάλανε απ' το κλυβί ι μανάκα τέκα στεκότανε στα πόδια: έτσι ραντύσε πάνο-τις, έτσι χερότανε. Βγίκανε μαζί στι στράτα. Ο Πξένκας πίγε κάμποσα βίματα σιμά στι μανάκα κι' άκσαφνα έτρεκσε μπροστά, τέκα τον ίδε.

Το άλο καλοκέρι, εμίς τα πεδιά πήγαμε στι θιά-μας στο χοριό. Ι μάμα ίπε, ότι δε θάχι κερό να κιτάζι τα σκιλιά

δίχος εμάς κε μας ίπε να δόσυμε τον Ηξένκα για πάντα κε τι Δεθαπό μόνο για το καλοκέρι στο γνοστό φίλακα τις σιδεροδρομικίς μπύτκας. Αφτός προπολύ γίρεβε να το δόσυμε τον Ηξένκα, γιατί έλπιζε να κάνι απ'αφτόνα καλό φίλακα.

Ήρθε για τα σκιλιά ι Μάσσα εκίνι, που μας έφερε το λαγό. Αφτί έφερε μαζί-τις ένα μεγάλο σακούλι για να καθίσι μέσα τα σκιλιά, για να μι δύνε τι στράτα, γιατί μπορούνε, ίπε, να γιρίσυνε στο σπίτι.

Περάσανε τρις μέρες. Άκσαφνα νορίς το προί, ακούσαμε πίσο απτιν πόρτα τις κάμαρας ένα γνοστό γίρνιζμα. Ράντισα, άνικσα τιν πόρτα, κε ρίχτικε στα πόδια-μου ι Δεθαπό. Ραντούσε από μένα στιν αδερφί-μου, έγλιφε τα χέριαμας, το πρόσοπό-μας, γίρνιζε, έλαζε, δεν ίκσερε πος να δίκσι τι χαρά-τις. Στι γούλα-τις κρεμότανε ένα σκινί, όλι ίτανε λερομένι από πιλό κε πύχνα. Τέτια ακάθαρτι Δεθαπό καμιά φόρα δεν ίδαμε.

Τιν άλι μέρα ήρθε ι Μάσσα κε ίτανε πολί χαρύμενι, όταν ίδε τι Δεθαπό πιτούνι, ατίεφτι. Ι Μάσσα μας ίπε, ότι ο Ηξένκας ίτανε πολί εφχαριστιμένος απτο νέο ζίσιμο κε ολόκληρες μέρες τρέχι στο όρος κε στα τζόλια. Μα ι Δεθαπό τόσο μπέζεβε, που ι Μάσσα φοβότανε να τιν βγάλι απ'τι μπύτκα για να μι φίγι. Ι Μάσσα θαρούσε, ότι το σκιλί δε θα βρι τι στράτα στιν πόλι κε θα χαθί. Ολάκερα εκσίντα χιλιόμετρα το κυβαλούσανε στο βαγόνι.

Στι μπύτκα ίτανε στενόχορα κε δίχος τα σκιλιά, κε ι Μάσσα αποφάσισε να δέσι το σκιλί στιν αβλί. Ι Δεθαπό πρότα ούλιαζε, ίστερα σόπασε. Ι Μάσσα νόνισε, ότι το σκιλί αρχίζι να μαθένι κε γι'αφτό άλο δεν ούλιαζε. Μα όταν βγίκε στιν αβλί, ι Δεθαπό πια δεν ίτανε. Έκοπσε με τα δόντια-τις το σκινί κε έφιγε.

Ὁλι τι νίχτα έτρεχε ςτο ςπίτι κε τ' άλο προί, λερομένι, τιρανιζμένι, μα εφτιχιζμένι πλάγιαζε κάτο απτο τραπέζι-μας.

Λύςαμε τι Δεθαπό ςτι λεκάνι κι' αποφαςίςαμε, ότι από τόρα κ' ίςτερα με κανένα τρόπο δε θα τιν αποχοριςτύμε.

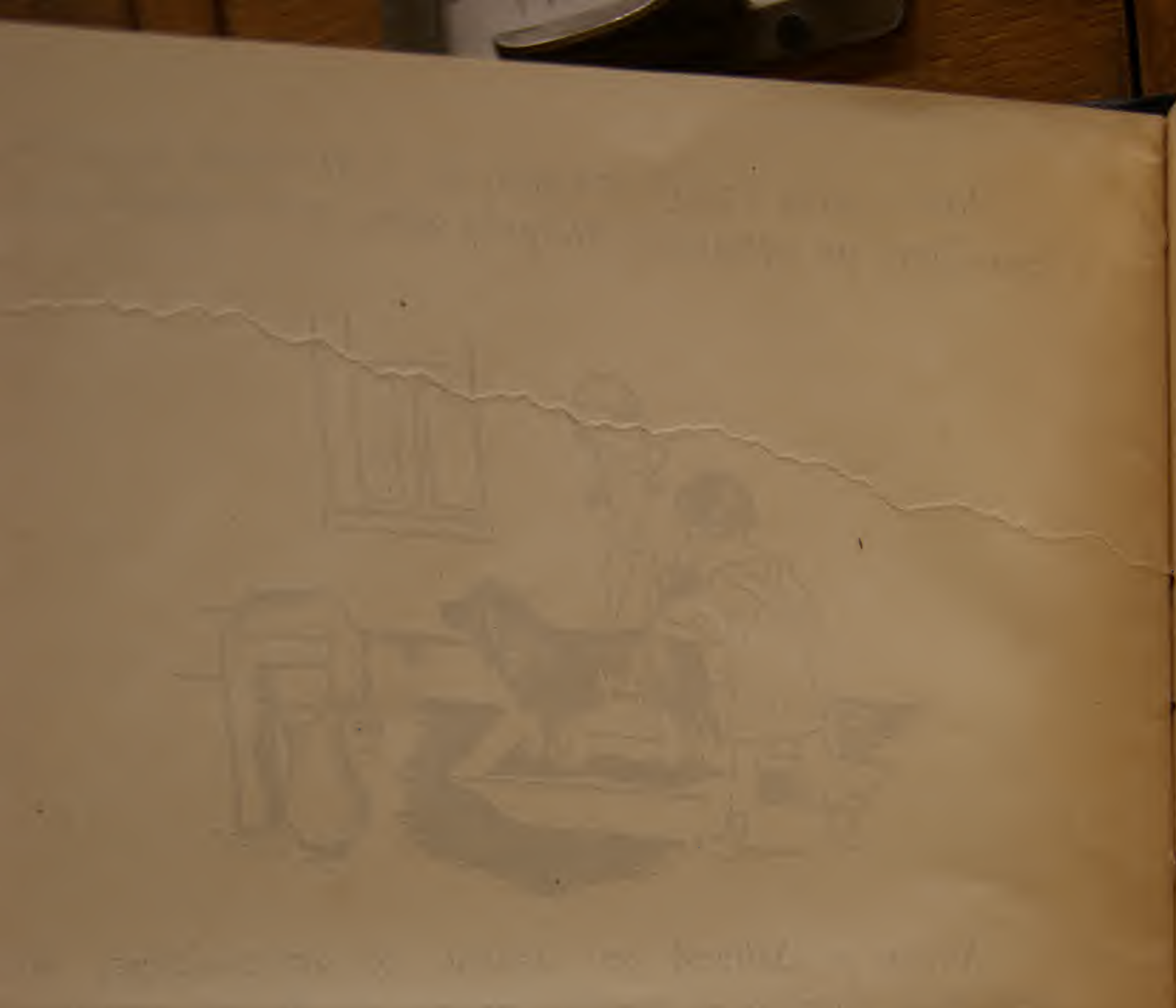

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ

Α

Αβοίθητος—беспомощный.
Αγόρι, το—мальчик.
Αδέξιος—неловкий, неумелый.
Ἄξαφνα—вдруг, внезапно.
Ακουμπώ—прижаться, облакачиваться.
Αλίθορα косые (глаза).
Αμέσως—сразу, сейчас-же.
Ἄμος, ο—песок.
Ανανκάζυμε—быть вынужденным
Ανησυχώ—беспокоить, беспокоиться.
Απαντώ—отвечать, откликаться.
Αποθήκι, ι—склад, кладовая.
Απόκρημνος—крутой (берег).
Αποφάγια, τα—об'едки.
Αρνούμε—отказываться, отрицать.
Ἄροστος—больной.
Αχτίδα, ι—луч.

Β

Βέβεα—конечно.
Βελάζω—блеять.
Βήμα, το—шаг.
Βόλι, το—пуля.
Βυνό, το—гора.

Γ

Γαλάζιος—голубой.
Γελίος—смешной.
Γυμνός—голый.
Γύρος, ο—круг.
Γίτονας, ο, γιτόνισα, ι—сосед; соседка.
Γιτονιά, ι—соседство, соседы.
Γλιστρώ—скользить.
Γονιά, ι—угол.

Δ

Δεφτερόλεφτο, το—секунда.
Δοκάρι, το—бревно.
Δοκιμάζω—пробовать, испытывать.
Δόρο, το—подарок.

Ε

Εξώστις, ο—крыльцо.
Ελπίδα, ι, ελπίζω—надежда: надеяться.
Επιδέξιος—ловкий, умелый.
Ευτυχισμένος—счастливый.
Ευτυχώς—к счастью.
Ευχαριστημένος—довольный.

Ζ

Ζουρός—живой.
Ζοολογικός κήπος, ο—зоологический сад.

Θ

Θερώ, το, θεριδάκι, το—зверь; зверек.
Θυμούμε—помнить.

Ι

Ἴδιος одинаковый, тот же самый, он сам.
Ηλιοφώτιστος—солнечный, солнцем освещенный.
Ιπόστεγο, το—навес.
Ιποστήριγμα του παράθυρου, το—подоконник.
Ησυχία, ι—тишина, спокойствие.
Ἴσοδο, ι—вход.

Κ

Καθόλου—совсем, совершенно, ничуть, никак.
Κάμαρα, ι—комната.
Κάποτε—иногда, когда-то.
Καρότο, το—морковь.
Κάσα, ι—ящик.
Καταράχτις, ο—водопад.
Κίτρινος—желтый.
Κλουβί, το—клетка.
Κουζίνα, ι—кухня.

Λ

Λάρυγκας, ο—горло.
Λάχανο, το—капуста.
Λεφτεριά, ι—свобода.
Λιβάδι, το—луг.
Λουλούδι, το—цветок.

Μ

Με τη σειρά—подряд, по очереди.
Μύγα, ι—муха.
Μπουκάλι, το—бутылка.
Μούρι, ι—морда, рыло.
Μουστάκια, τα—усы.

Ν

Νερεμός, ο—обрыв.
Νερίζος—серый.
Νορίς—рано.

Ο

Ολόγυρα—вокруг, кругом.
Ολοσδιόλου—совсем, совершенно.

Π

Παραπονεμένα—жалобно.
Περιβόλι, το—огород.
Περίεργα—любопытно.
Περιστέρι, το—голубь.
Πετροχελίδονο, το—стриж (птица).
Πέυκο, το—сосна.
Πιάτο, το—тарелка.
Πιράζω—трогать, затрагивать, обижать.
Πλαγιάζω—ложиться, ложиться на бок.
Πλάι—рядом, боком.
Πλατία, ι—площадь.
Πράσινος—зеленый.
Πρόγευμα, το—завтрак.

Προπολύ—давно.
Προσεχτικός-, осторожный, внимательный.
Προφτένο—успевать, догонять.
Ψίχυλα, τα—крошки хлеба.

Р

Ρίχνο—бросать, кидать.
Ρίχνομαι—бросаться, кидаться.

Σ

Σανός, ο—сено.
Σιωπηλός—молчаливый.
Συμφώνισε—согласилась.
Σχεδόν—почти.
Στενοχωρούμαι—скучать, чувствовать себя стесненным.
Στενόχωρος—скученный, тесный.
Σφαίρα, ι—шар.

Т

Τέρας, το—урод, чудовище.
Τεράστιος—огромный.
Τιρανό—мучить.
Τυφλός—слепой.
Τείχος, ο—стена.
Τρόπος, ο—образ, способ.
Το αρεσε—ему понравилось.

Ф

Φύλακας, ο—сторож.
Φιλενάδα, ι—подруга.
Φθινόπορο, το—осень.

Х

Χαιδέβο—ласкать, гладить.
Χαλί, το—ковер.
Χαμόδεντρο, το—куст.
Χαραμάδα, ι—щель.
Χύνο—лить, выливать, наливать.
Χνουδτός—пушистый.

4281
D 11
3612

ТІМІ—80 КАП.
ЦЕНА—80 КОП.
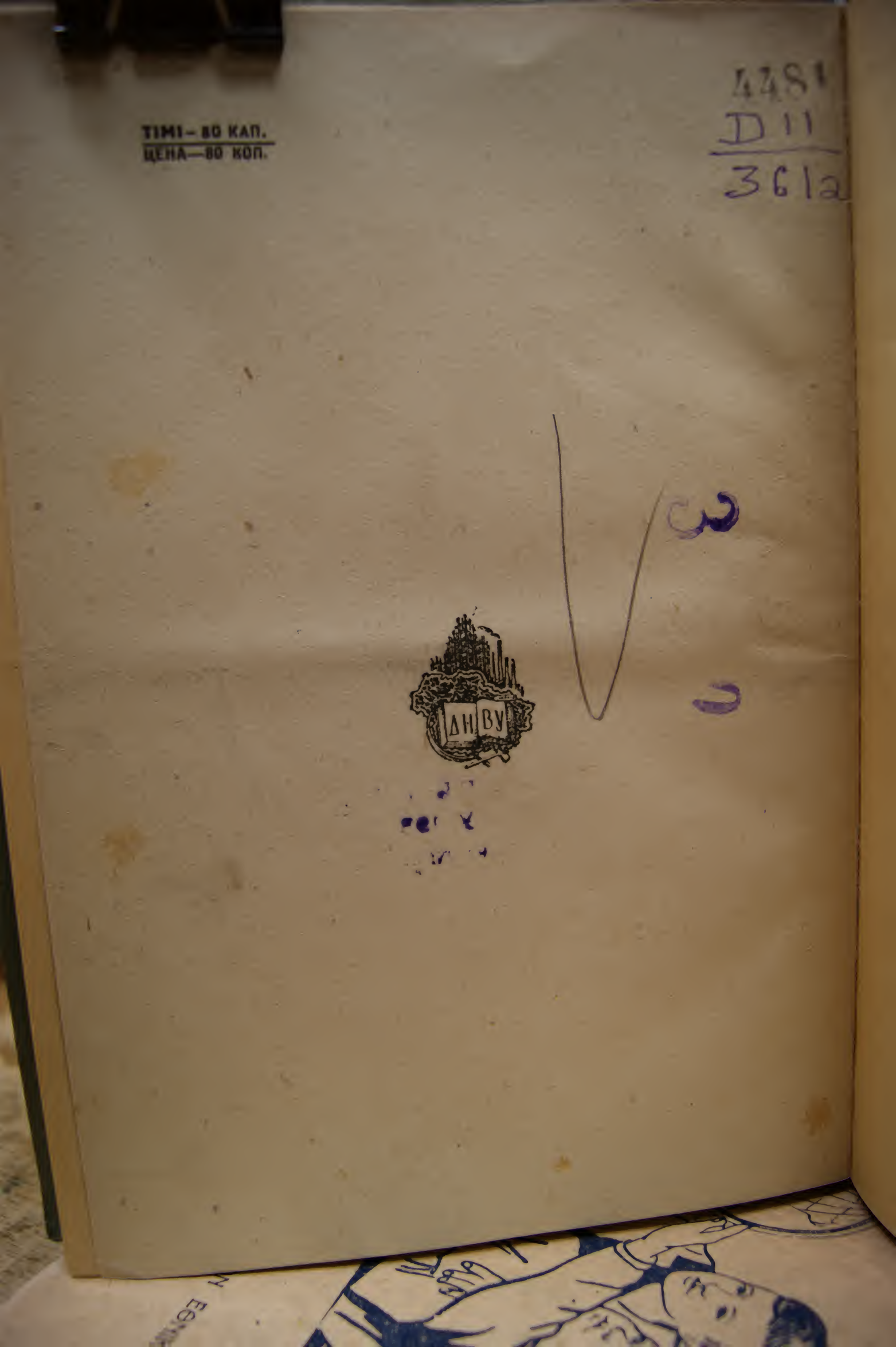
ДНВУ